

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **F. A.**, zastoupeného Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2017, č. j. OAM-103/LE-LE05-LE05-PS-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 7. 2017, č. j. 17 A 80/2017 - 35,

takto:

I. V řízení **se pokračuje.**

II. Kasační stížnost **se zamítá.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

V. Odměna advokáta Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL.M. za zastupování v řízení o kasační stížnosti **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný rozhodl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a uložil žalobci povinnost setrvat v X až do 10. 10. 2017.

[2] Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce u Krajského soudu v Plzni, který žalobu zamítl. K závěru o účelovosti podané žádosti nepostačuje okolnost, že cizinec podal žádost v zajištění podle zákona o pobytu cizinců, nýbrž k tomuto zajištění musejí přistoupit další objektivní a konkrétní okolnosti případu.

[3] V případě žalobce dospěl soud k závěru, že existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost byla podána účelově. Žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území České republiky i dalších států Evropské unie (Itálie a Rakouska) bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, měl v úmyslu pokračovat ve svém protiprávním jednání a vstoupit na území Německa. O udělení mezinárodní ochrany požádal teprve po třech měsících nelegálního pobytu na území Evropské unie, a to až v době, kdy mu reálně hrozila realizace správního vyhoštění. Soud zdůraznil, že mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu. Žalobce zcela jasně vyjádřil svůj úmysl ve svém protiprávním jednání pokračovat a neoprávněně vstoupit na území Německa. Správní orgán náležitě formuloval a odůvodnil objektivní okolnosti případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová.

[4] K důvodnosti zajištění soud konstatoval, že ani cizincem deklarovaný úmysl setrvat na území České republiky sám o sobě ještě nezaručuje, že nebude mařit průběh řízení o své azylové žádosti. Navíc zde byly důvodné pochybnosti o věrohodnosti tvrzeného úmyslu. Ani námitce, že samotný správní orgán nepředpokládal pravomocné skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve stanovené lhůtě zajištění, soud nepřisvědčil. Odůvodnění doby zajištění, vycházející z předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně 90 dnů, prodloužené o 15 dnů na podání žaloby a 5 dnů, spočívajících v průměrné lhůtě doručování v rámci soudního řízení, nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví.

[5] Ke zcela obecným souvisejícím námitkám spočívajícím v porušení správního řádu, přijímací směrnice a mezinárodních smluv soud konstatoval, že žalobce nijak blíže nespecifikoval, v čem by tato pochybení měla spočívat. V tomto ohledu napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal namítaná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve věci zajištění žalobce ani práv garantovaných přijímací směrnicí a souvisejícími Úmluvami.

[6] Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalovaný řádně nezdůvodnil, v čem spatřuje účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, která by byla podána pouze s cílem vyhnout se

realizaci vyhoštění. Podle stěžovatele nelze tvrdit účelovost žádosti o mezinárodní ochranu pouze z důvodu, že žádost nebyla podána v první zemi Evropské unie. Stěžovatel uváděl relevantní obavy při návratu do Nigérie i to, že cílem bylo podání žádosti o azyl, avšak mířil do Německa. Účelovost žádosti pak krajský soud dovodil ve shodě s žalovaným čistě ze skutečnosti, že stěžovatel jí nepodal v jiných zemích EU, kterými prošel, ale až po svém zadržení českou policií při snaze dorazit do Německa. Odkaz krajského soudu na rozsudek kasačního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Az 9/2017 - 31, je nepřípadný, neboť se skutkově liší od projednávané věci.

[9] Z § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, pokud je vykládán v souladu s přijímací směrnicí a článkem 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, plyne souvislost mezi alespoň předběžným posouzením „důvodnosti“ žádosti o mezinárodní ochranu a zbavením svobody žadatele. Zbavení svobody žadatele dává smysl za situace, pokud pravděpodobně nesplní podmínky pro udělení ochrany a je tak pravděpodobná realizace jeho vycestování zpět do země původu. Argumentace soudu, že účelovost se posuzuje podle chování stěžovatele spočívající v neoprávněném vstupu do EU a pobytu v něm (kdy stěžovatel dle skutkových zjištění celou dobu strávil cestou do státu, kde chtěl o ochranu požádat), skutečně vede k závěru, že jsou podmínky pro zajištění dle uvedeného ustanovení u neoprávněně pobývajících migrantů splněny vždy. Takové závěry však popřela judikatura Nejvyššího správního soudu vztahující se k § 124 zákona o pobytu cizinců. Těžko lze aprobovat, aby žadatelé o mezinárodní ochranu měli nižší standard ochrany a mohli být zajištěni proto, že požádali o azyl z „nelegálního“ pobytu.

[10] Stěžovatel dále namítá logický rozpor v úvahách žalovaného stran stanovení maximální možné doby zbavení osobní svobody. Žalovaný *de facto* popřel možnost realizace vyhoštění v limitu 120 dní, k čemuž ostatně následně také došlo, když stěžovatel byl propuštěn ze zajištění po uplynutí této doby. Dle názoru stěžovatele soud na tyto námitky adekvátně nereagoval, resp. jeho úvahy neodpovídají zákonu, který musí být vykládán i v kontextu unijní úpravy a článku 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[11] Žalovaný realizovatelnost vyhoštění, a tedy i účel zbavení svobody popřel, když v sumarizaci lhůt pro vydání rozhodnutí uzavřel, že nelze předpokládat ukončení řízení o mezinárodní ochraně v nadcházejících 110 dnech. Správní orgán v rozhodnutí v podstatě tvrdí, že stanovuje dobu zajištění dlouhou proto, že pravděpodobně nebude možné řízení o mezinárodní ochranu v dané době skončit (a realizovat tak účel zajištění), pak je ovšem takové zajištění je nezákonné (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150).

[12] Stanovení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po maximální možnou dobu je také nezákonné z důvodu, že vylučuje pravidelný soudní přezkum zbavení osobní svobody. Každý zásah do osobní svobody musí být podroben soudní kontrole. Tato kontrola pak nejen musí proběhnout urychleně a v případě nezákonnosti zbavení svobody vést k propuštění cizince, ale zároveň musí být vykonávána s určitou periodicitou (*Chichkov v. Bulharsko*, č. 38822/97, 9. 1. 2003, § 88 a rozsudky ESLP tam uvedené; nebo

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012 - 26, č. 2780/2013 Sb. NSS).

[13] Ke kontrole zákonnosti zbavení svobody dochází v České republice primárně v souvislosti s vydáním správního rozhodnutí o zajištění nebo povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Je pravda, že zákon o azylu nechává na uvážení správního orgánu, na kolik dnů se rozhodne délku zajištění určit. Takovéto určení však vždy musí odpovídat požadavkům vyplývajícím z evropského i mezinárodního práva, včetně požadavku periodické soudní kontroly zajištění. Tak tomu ale v posuzovaném případě není. Zajištěním stěžovatele na 120 dnů správní orgán zapříčinil to, že další soudní kontrola zákonnosti zajištění již nemohla proběhnout.

[14] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

III.1 Přerušení řízení

[15] Při předběžném posouzení kasační stížnosti Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel podal před vydáním nyní napadeného rozhodnutí žádost o mezinárodní ochranu, a proto byl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „přezajištěn“ z režimu cizineckého zákona rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 6. 2017, č. j. OAM-103/LE-LE05-LE05-PS-2017. Doba zajištění byla stanovena do 10. 10. 2017.

[16] Podle novelizace zákona o azylu provedené s účinností od 15. 8. 2017 zákonem č. 222/2017 Sb. by fakt, že stěžovatel již není v průběhu řízení o kasační stížnosti nadále zajištěn, vedl k zastavení řízení. Podle § 46a odst. 9 zákona o azylu ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 20. 1. 2019 platilo, že „[v] *případě, že je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebo cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění nebo o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebo cizince ministerstvo neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*“ Citované ustanovení vylučovalo soudní přezkum rozhodnutí ministerstva o zajištění nejen pro případ, že byl cizinec před rozhodnutím soudu propuštěn ze zařízení v režimu zákona o azylu, ale také pro případ, že cizinec byl po podání žaloby či kasační stížnosti, ale před rozhodnutím soudu, dále zajištěn samostatným rozhodnutím jiného správního orgánu (viz rozsudek ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 - 20).

[17] Nejvyššímu správnímu soudu bylo známo, že před Ústavním soudem byl projednáván návrh na zrušení mimo jiné § 46a odst. 9 zákona o azylu. Řízení bylo vedeno

pod sp. zn. Pl. ÚS 41/17. Výsledek tohoto řízení byl významný pro procesní postup v nyní posuzované věci, proto Nejvyšší správní soud přerušil řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. usnesením ze dne 31. 5. 2018, č. j. 1 Azs 316/2017 - 39.

[18] Ústavní soud rozhodl v dané věci nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, jímž zrušil mimo jiné § 46a odst. 9 zákona o azylu ke dni vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, tj. k 21. 1. 2019. Překážka soudního přezkumu stěžovatelem předložené kasační stížnosti tak odpadla. Nejvyšší správní soud proto rozhodl výrokem I. tohoto rozsudku v souladu s § 48 odst. 6 za použití § 120 s. ř. s. o pokračování v řízení.

III.2 Posouzení kasační stížnosti

[19] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Zákonná úprava důvodů zajištění podle § 46a zákona o azylu a institut zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona transponuje do vnitrostátního práva čl. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“).

[22] Podle čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice žadatel o mezinárodní ochranu může být zajištěn, „*je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle* [návratové směrnice] *za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“.

[23] Tento důvod zajištění byl pak transponován do § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého: „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“

[24] V nyní projednávané věci se žalovaný nejprve řádně zabýval neúčinností uložení zvláštních opatření podle § 47zákona o azylu. Zdůraznil, že stěžovatel nemá na území žádné vazby ani dostatečné finanční prostředky a že nerespektuje právní řád, neboť žádost podal až v době, kdy se přišlo na jeho dlouhodobé nerespektování veřejného pořádku (pobyt v ilegalitě).

[25] V obecné rovině lze zvláštní opatření považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění bez fyzického zajištění žadatele. K uložení zvláštních opatření (je-li to možné), má být vždy přistoupeno namísto významného a citelného zásahu do práv, jakým je omezení osoby na osobní svobodě. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, č. 3559/2017 Sb. NSS, podle kterého „[m]*ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění*“ (odst. 32 a 36). Byť se toto usnesení vztahovalo ke vztahu zvláštních opatření a zajištění podle zákona o pobytu cizinců, logická vazba mezi oběma instituty je v obou zákonech obdobná.

[26] Podle kasačního soudu je stran neúčinnosti zvláštních opatření podstatné, že stěžovatel ve správním řízení uvedl svůj původní záměr podat žádost o mezinárodní ochranu až v Německu. S ohledem na nulové vazby k osobám na území České republiky a nedostatku finančních prostředků je pravděpodobné, že by po propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců zamířil za hranice státu, aby tam žádost (opětovně) podal. Ostatně i ve výše citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 - 38 je uvedeno, že v případě cizinců, kteří jen projížděli územím České republiky, nemají k tomuto státu žádné ekonomické nebo sociální vazby a nedisponují dostatečnými peněžními prostředky, bude užití zvláštních opatření v zásadě vyloučeno. S ohledem na to by i podle kasačního soudu bylo uložení zvláštních opatření v případě stěžovatele neúčinné.

[27] Stěžovatel nicméně v kasační stížnosti brojí proti způsobu, jakým žalovaný dospěl k závěru o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu.

[28] Důvodem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který umožňuje omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu, je obava, že se cizinec podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Cílem je znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a vyhýbání se správnímu vyhoštění (typicky útěkem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Skutečnost, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „*zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu*“, Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudcích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 - 35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 - 31.

[29] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tedy žalovaný přistoupí k zajištění mj. za splnění podmínky, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Termín „*vyhnout se hrozícímu vyhoštění*“ však nemíří toliko na případy, kdy cizinci již bylo vyhoštění v minulosti uloženo, a je mu tudíž jasné, že výkon takového rozhodnutí bezprostředně hrozí, ale i *pro futuro* - tj. na případy, kdy by k rozhodnutí o správním vyhoštění pravděpodobně v nejbližší době došlo (v nyní projednávané věci bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení správního řízení o vyhoštění dne 20. 6. 2017, tj. 3 dny před

vydáním rozhodnutí žalovaného). Odkaz krajského soudu na judikaturu kasačního soudu zabývající se první zmíněnou situací, kdy cizinci již bylo vyhoštění v minulosti uloženo, tak není bez dalšího nepřípadný (jednalo se o rozsudek ze dne 28. 2. 2017 č. j. 4 Azs 9/2017 - 31) a tato námitka stěžovatele je nedůvodná.

[30] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že zbavení osobní svobody žadatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu dává smysl za situace, pokud žadatel pravděpodobně nesplní podmínky pro udělení ochrany, a je tak pravděpodobná realizace jeho vycestování zpět do země původu. Argumentace soudu, že účelovost se posuzuje podle chování stěžovatele spočívající v neoprávněném vstupu do EU a pobytu v něm (kdy stěžovatel dle skutkových zjištění celou dobu strávil cestou do státu, kde chtěl o ochranu požádat), by podle stěžovatele vedla *ad absurdum* k závěru, že jsou u neoprávněně pobývajících migrantů podmínky pro zajištění naplněny vždy.

[31] Účelem zajištění podle citovaného § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je v souladu s přijímací směrnicí a výše uvedenými judikatorními závěry zajištění *veřejného zájmu* na eventuální realizaci správního vyhoštění pro případ, že následně dojde k nevyhovění této žádosti, a současně u tohoto žadatele existuje důvodné podezření, že tato žádost byla podána účelově právě se záměrem oddálit vyhoštění. Jakkoliv nelze předjímat výsledek řízení o mezinárodní ochraně, stále trvá veřejný zájem na realizaci vyhoštění v případě, že toto řízení dopadne pro žadatele negativně. Z hlediska požadavků na odůvodnění tohoto typu zajištění je tak podstatný úsudek žalovaného o účelovosti žádosti a trvající veřejný zájem na zajištění eventuální realizace vyhoštění cizince - nikoliv pravděpodobnost, s jakou dojde k nevyhovění žádosti o mezinárodní ochranu, jak se stěžovatel mylně domnívá.

[32] Důvodná není ani námitka, že krajský soud postavil naplnění účelu zajištění toliko na neoprávněném vstupu do Evropské unie. Podle citovaného usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, č. 3559/2017 Sb. NSS, úvahy správního orgánu stran možnosti přistoupení k zajištění vždy korespondují s účelem tohoto zajištění. Ze skutkových okolností nyní projednávaného případu bylo zřejmé, že by propuštění (nebo nezajištění) cizince pravděpodobně vyústilo ve zmaření vyhoštění cizince dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nebo jeho předání do příslušného státu k posouzení jeho žádosti.

[33] Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je rovněž z povahy věci *provázán* s délkou řízení o mezinárodní ochraně, kterou stěžovatel činí v kasační stížnosti spornou. Jak konstatoval kasační soud již v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017 - 38, zpravidla *„nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ze zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“*

[34] Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal procesní aspekty řízení o mezinárodní ochraně a vyjádřil, proč nelze předpokládat, že by o mezinárodní ochraně bylo rozhodnuto do 30 dnů. Stanovení doby zajištění je zdůvodněno kromě předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně (zhruba 90 dnů), i prodloužením o 15 dnů v souvislosti se lhůtou pro

podání žaloby ve správním soudnictví a prodloužením o dalších 5 dnů, které představují průměrnou lhůtu pro doručování v rámci soudního řízení.

[35] Stěžovatel v nyní projednávané věci (na rozdíl od případu posuzovaného tímto soudem v rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 Azs 162/2017 - 44), nenamítal žádné *konkrétní okolnosti*, které by žalovaný při stanovení délky zajištění opomenul zohlednit a které by činily zdůvodnění této stanovené doby nepřiměřeným či nepřezkoumatelným. Setrval rovněž z hlediska formulace kasační námitky pouze v obecné rovině. Zdůvodnění doby zajištění bylo s ohledem na dostupné zdroje žalovanému a vzhledem k závěrům vysloveným v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017 - 38, dostatečné.

[36] Pro závěr kasačního soudu o tom, že je stanovená doba zajištění v případě stěžovatele přiměřená a nikoliv extenzivní, je podstatné i to, že za situace, kdy by o mezinárodní ochraně bylo rozhodnuto dříve, než stanovená doba zajištění uplyne, odpadne zákonný důvod trvání zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a zajištění tak bude ukončeno.

[37] Související námitce požadavku na periodický přezkum důvodů zajištění, kterému dle stěžovatele stanovená maximální doba *de facto* brání, kasační soud nepřisvědčil s ohledem na skutečnost, že stěžovatel může v zajištění požádat žalovaného o opětovné posouzení důvodů zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu (v době vydání zajištění totožné znění v odst. 9 téhož ustanovení). O tomto právu byl stěžovatel řádně poučen v rozhodnutí žalovaného.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[39] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdila a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by jí nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly, proto jí právo na jejich náhradu nepřiznal.

[40] Kasační soud ustanovil žalobci usnesením ze dne 27. 11. 2017, č. j. 1 Azs 316/2017 - 28, zástupcem Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta. V takovém případě platí odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti odměna za jeden úkon právní služby podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Jde o písemné podání ve věci samé – doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží ustanovenému zástupci odměna ve výši 3.100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), dohromady 3.400 Kč. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty,

proto se částka odměny zvyšuje o částku odpovídající dani, kterou je z odměny povinen odvést, tj. o 714 Kč. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce proto činí 4.114 Kč. Uvedená částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu